

«Ο μικρός πρίγκηπας» Από το Θέατρο «Ένα»

ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ**Διασκευή - σκηνοθεσία:** Μόνικα Βασιλείου**Σκηνικά - κοστούμια:** Μαρία Λοιζίδου**Μουσική:** Χ. Φιλίππου**Στίχοι:** Φιλίσσα Χατζηχάνα**Παίζουν:** Π. Χαλαλάμπους, Ν. Δαφιώτης, Ι. Σιαφκάλης, Θ. Σκαρλίγκος, Σ. Κωμοδρόμος.

ΤΟ Θέατρο «Ένα» έκανε μια παράσταση βασισμένη στο θαυμάσιο βιβλίο του Αντουάν ντε Σαιντ - Εξυπερύ «Ο μικρός πρίγκηπας». Η Μόνικα Βασιλείου έδωσε μια πολύ ωραία διασκευή, δεν απλοποίησε και δεν παράλειψε τίποτα σημαντικό από την υπόθεση και πραγματικά σεβάστηκε το κείμενο. Ο λόγος έγινε ισοδύναμος συντελεστής της παράστασης. Θάλεγα και απόλυτος πρωταγωνιστής, όμως είδαμε και τις τόσο ποιητικές συνεργασίες της ζωγράφου Μαρίας Λοιζίδου και του συνθέτη Χ. Φιλίππου, οι οποίες βοήθησαν πολύ στο να μη μείνει ο λόγος γυμνός, όπως στο λογοτεχνικό κείμενο, αλλά να βρει μια πολύ θεατρική μορφή. Η διαλεγμένη από τη Μ. Λοιζίδου στιλιστική της παιδικής ζωγραφικής είναι συγγενική στα σχέδια του ίδιου του συγγραφέα, που κοσμούν το βιβλίο. Τα κοστούμια είναι μια σπάνια επιτυχία (τι Φίδι, τι Αλεπού) και συμβάλλουν στη γρήγορη ανάπλαση των ρόλων στη σειρά των αναλλασσομένων επεισοδίων των ταξιδιών του μικρού πρίγκηπα.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ κατάφερε να μιλήσει για τα ίδια πράγματα που μιλά και το βιβλίο. Για τις ανθρώπινες σχέσεις, αληθινές και μη. Και την αλλοτρίωση και μοναξιά, όταν ο καθένας είναι μόνος στον «πλανήτη» του και τόσο βασανιστικά και αδέξια αναζητά μια σχέση εκείνου του είδους που του είναι απαραίτητη. Ο βασιλιάς θέλει να κυβερνά τα πάντα, ακόμα έστω και ένα υπήκοο. Ο φαναράς διψά να κυβερνιέται, να παίρνει διαταγές, και δεν έχει σε ποιον να υποταχτεί. Το παιχνίδι του θαυμασμού πάντα πρέπει να παίζεται μεταξύ δυο πλευρών — του αντικειμένου του θαυμασμού και των θαυμαστών. Πόσο παράλογο φαίνεται, «το αντικείμενο» μόνάχο του...

ΑΠΛΕΣ και πειστικές αλληγορίες του Σαιντ - Εξυπερύ δίνονται παραστατικά από τους ηθοποιούς. Και πόσο ακριβής φαίνεται σ' αυτό το φόντο των αλληγοριών της αλλοτρίωσης μια αληθινή σχέση. Στη σκηνή με την Αλεπού βλέπουμε την ουσία της αγάπης, δοσμένη με τέτοιο τρόπο, που μπορούν να την καταλάβουν και τα μικρά παιδιά. Μπορούν, έχουν την ευκαιρία να καταλάβουν τι σημαίνει να εξημερώσεις κάποιον, να τον κάνεις δικό σου, το μοναδικό, να του δώσεις εξαιρετική, ξεχωριστή σημασία και να αναλάβεις ευθύνη για κείνον, που εξημερώσει.

ΑΣ στρέψουμε όμως, τη ματιά μας από τη

σκηνή στο ακροατήριο. Το αίσθημα της συγκίνησης χάνεται. Και αρχίζεις ν' αναρωτιέσαι ποιος «φταίει». Ποιος φταίει που μηνύματα δοσμένα από ένα από τους καλύτερους συγγραφείς του αιώνα μας δεν συλλαμβάνονται από την πλειοψηφία των παιδιών στο ακροατήριο; Ποιος φταίει, που τα παιδιά μας δεν είναι ικανά να δεχτούν το δώρο που τους προσφέρεται, τον αγαπημένο σε. πάρα πολλές χώρες «Μικρό πρίγκηπα»; Ασφαλώς δεν φταίει η παράσταση, ούτε οι ηθοποιοί, που δουλεύουν όσο μπορούν καλά (σε όλους τους αξίζει έπαινος) ούτε η σκηνοθεσία, τη δουλιά της οποίας δέχομαι σε κάθε της λεπτομέρεια. Φταίει η προηγούμενη τους θεατρική παιδεία, οι πιο πολλές παιδικές παραστάσεις με την πληθώρα των διασκεδαστικών στοιχείων, χορών και τραγουδιών.

ΜΟΥ έρχεται στο μυαλό τώρα ένα γερμανικό έργο, «Ο Βάσος και η Βιβή» του Φ. Λούτβιχ που ανεβίστηκε στην παιδική σκηνή του ΘΟΚ πριν δυο — τρία χρόνια. Μπορούσε κανείς με δυσκολία να μαντέψει ότι πρόκειται για ένα τρυφερό, σχεδόν μελαγχολικό έργο για την μοναξιά και την ανασφάλεια μικρών και μεγάλων. Η παράσταση ήταν διακοσμημένη με τόσα χορευτικά και διασκεδαστικά νούμερα, που τα παιδιά δεν μπορούσαν ν' ακούσουν την αληθινή μελωδία του έργου. Όταν στη σκηνή χορεύει και τραγουδά μεγάλος αριθμός πολύχρωμων φιγούρων (όπως και στο «Μάγο του Οζ»), στους μικρούς θεατές δημιουργείται η εντύπωση πως όχι μόνο σ' αυτό το συγκεκριμένο έργο δεν υπάρχουν προβλήματα αλλά και γενικότερα, πως το θέατρο δεν είναι χώρος για σκέψη και συγκίνηση, αλλά μόνο για ξέγνοιαστη διασκέδαση. Με τέτοιου είδους θορυβώδεις παραστάσεις το θέατρο διαμορφώνει κοινό όχι για τον εαυτό του, αλλά για τις επιθεωρήσεις. Και δεν πρέπει, ύστερα, να παραπονιέται για την έλλειψη θεατρικής παιδείας στο κοινό, ή ακόμα και για την έλλειψη θεατρόφιλου κοινού.

ΚΑΙ κάτι ακόμα. «Ο μικρός πρίγκηπας» μπορεί να αποτελέσει γεγονός για την παιδική ψυχή, αν η ψυχή είναι γι' αυτό προετοιμασμένη. Γονείς! Μην δέχεστε παθητικά την επιθετικότητα του κόσμου των αυτοκόλλητων και των χαχαρωτών που φθειρούν το πνεύμα των παιδιών μας. Στο έργο ο Αντουάν διηγείται πως όλη τη ζωή του ζωγράφιζε ένα βόα που έφαγε ένα ελέφαντα. Όμως όλοι οι ενήλικες τον έπαιρναν για καπέλο. Μόνο ο μικρός πρίγκηπας μάντεψε.

ΦΟΒΑΜΑΙ πολύ πως τα παιδιά μας σε λίγο θα παίρνουν κι αυτά τον βόα για καπέλο, δεν θα περνούν απ' αυτό το μικρό τεστ, για μια ποιητική, φρέσκια, απλή, ειλικρινή αντίληψη της ουσίας των πραγμάτων. Πάρτε τα παιδιά στην παράσταση του «Μικρού πρίγκηπα», βοηθείστε τα να δουν και ν' ακούσουν. Βοηθείστε τα να δεχτούν το δώρο που τους προσφέρεται.